

Tahi, 2024. Aug. 24 - Esti áhitat A megtett út fontossága

Textus: 5 Móz 8, 1-10

Kedves Testvéreim!

A felolvasott ige szerint Izráel népe történelmének jeletős szakaszához érkezett. Véget ért a 40 esztendő pusztai vándorlás ideje és megérkeztek az ígélet földjének határához. Egy ilyen jelentős fordulópontnál jó egy kicsit megállni egy időre mielőtt tovább menne az ember, jó visszatekinteni az útra, amelyen eddig végigment. Ezért olvassuk igénköl: *„És emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr, a te Istened...”* Van miről emlékezni. 40 év egy nép életében is hosszú időnek számít. Hát még az a 40 esztendő ott a pusztában. A vörös tengeren való átkeléstől kezdve az egész viszontagságos, de mégis kegyelemteljes út az ígélet földje határáig, és minden ami ezen az úton történt, örök időre szóló isteni kijelentéssé vált az egész világ számára.

Emlékezzünk meg arról mi is, hogy az Úr hordozott bennünket eddigi utunkon. Arra is figyelmeztet bennünket az ige, hogy nem véletlenül alakulnak úgy a dolgok, az események ahogyan alakulnak, hanem az Úr akaratából. A hatalmas és kegyelmes Isten hordozott bennünket is eddigi életutunkon. Rengeteg minden van ebben a szóban, hogy hordozott. Sok mindent eltűrt, megbocsátott. Sokszor újakezdett, megvígasztalt, a mélységből felemelt, gondviselésével és szeretetével körülvevett bennünket. Jó annak az embernek aki úgy tud megemlékezni az útról – akármilyen rögos is volt az, hogy az Úr hordozta és kísérté végig ezen az úton.

Izráel népének ott az ígélet földje határan nem is az volt a gondja, hogy az Úr vezette-e őket vagy sem. Rengeteg kézzelfogható bizonyítékát látták az Úr vezetésének. Talán inkább az volt a kérdésük, hogy miért kellett éppen oda menniük ahova mentek, miért kellett annyit bolyonganiuk, szenvedniük, nélkülözniük? Miért nem lehetett azt az utat amelyet Isten kirendelt a számukra egyszerűbben megjárniuk Egyiptomtól Kánaánig? Hányszor fogalmazódik meg bennünk ez a kérdés: Miért? Nagyon sokszor bizonyára. Mi szinte minden esetben visszafelé nézünk és keressük az okokat. Miért bánik velem így az Isten, tesszük fel a kérdést a megpróbáltatások idején. Igazságos-e az ami velem történt? Így kérdezünk mi emberek, Isten viszont előre néz és nem hátrafelé, mert Ő valami célt akar velünk elérni. Az Ő

cselekedeteinek végső értelme nem hátul az okoknál van, hanem elől a célnál. Ő mindig valaminek az érdekében cselekszik.

A másik célja a pusztába vezető útnak a 3. versben rajzolódik ki előttünk: *”És megsanyargata téged, és megéheztete, azután pedig enned adá a mannát, amelyet nem ismertél, sem a te atyáid nem ismertek, hogy tudtadra adja néked, hogy az ember nem csak kenyérral él, hanem mind azzal él az ember, ami az Úrnak szájából származik.”*

A választott népnek azt kellett megtanulni, hogy ami az embernél lehetetlen az lehetséges az Istennél, azaz Ő pusztán szavával fenn tudja tartani az embert, ha a mindennapi táplálék a kenyér hiányzik az ember életénél. Tanít bennünket Isten arra is, hogy az életünket csakis teljesen az Ő hatalma alá rendelve Őreá támaszkodva tudjuk leélni. Isten közösségében és Isteni segítséggel. Arra is tanít és figyelmeztet ez az ige, hogy eddig csak a földi kenyérben bízó ember megtudjon tanulni Isten kezéből élni, azaz hitből élni. Az emberek általában azt hiszik, hogy a kenyér ér legtöbbet, és, hogy a kenyér elég az élethez. Ilyenkor feledkeznek meg az ember a legdrágább ajándékról, a táplálékról arról, ami ízletessé teszi ezt a kenyeret. Ez pedig az Isten és az Ő szent szava. A mi emberi életünk is valamilyen formában azonos vagy hasonló a pusztai vándorlás rögzös útjával. A legdrágább ajándék számunkra az amikor rájövünk, hogy nem csak kenyérral lehet élni, hanem valami mással is, ami pótolja ezt a kenyeret, mindig akkor amikor a legnagyobb szükségünk van rá. Ilyenkor az ember megáll egy pillanatra, elfelejt panaszkodni és megtanul hálát adni. Arra is figyelmeztet bennünket Isten, hogy megtanuljunk még jobban rá figyelni, benne bízni, még jobban Őreá támaszkodni.

Emlékezzünk meg mi is az egész útról amelyen hordozott bennünket eddig az Isten. Ha nehéz is volt sokszor, azt is javunkra fordította az Úr.

„Tudjuk pedig, hogy azoknak akik Istent szeretik, minden javokra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.” Rm 8, 28 Ámen.

Orosz Attila
református lelkipásztor
Bácsfeketehegy (Vajdaság, Szerbia)